

Однією з цілей касації вважається виявлення судових промахів шляхом вивчення та оцінки наявних у справі, а ще додатково поданих доказів. Причому вивчення та оцінка судом касаційної інстанції нових доказів обмежена варіантами, коли вони (докази) не мали можливість бути представлені стороною до суду першої інстанції. Іншою метою касації вважається знищення виявлених промахів шляхом скасування або зміни невірною судового акта.

Судовий процес - це завжди складна процедура, яка здавалося б, досить детально визначена законодавством, але при цьому на практиці нерідко стикається з проблемними питаннями, які наполегливо просять власного дозволу, саме тому законодавство жодного разу не стоїть на місці, щодня розвивається і змінюється. Не є винятком із цього і сфера касаційного провадження у цивільному процесі.

Вірному дозволу судами цивільних справ та, відповідно з цим, дієвої оборони прав та легітимних інтересів членів процесу сприяють правильне усвідомлення завдань та функцій суду касаційної інстанції, її ролі та сенсу в системі цивільного судочинства. [3.с.235]

Одним з аспектів касаційного порядку оскарження є термін подання касаційної скарги. Закон враховує певний строк для оскарження – 13 днів з дня введення в силу судових розпоряджень,

Отже, основною функцією процесуально-правового інституту касаційного оскарження є перевірка законності розглянутих справ, в яких суд апеляційної інстанції не усунув істотні порушення закону або сам їх допустив, а також забезпечення однакового застосування закону. Суд касаційної інстанції, на відміну від апеляційного, не розглядає повторно, певну справу.

1. Мінченко, Раїса Миколаївна. "Деякі питання касаційного провадження в цивільному судочинстві України." Актуальні проблеми держави і права 56 (2010): 107-110.

2. Тимошенко, О. А. "Поняття та сутність касаційного провадження в цивільному судочинстві." Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені ЕО Дідоренка 3 (2011): 105-114.

3. Тимошенко, О. А. "Становлення та розвиток правового регулювання касаційного провадження в цивільному судочинстві України." Часопис Київського університету права 2 (2012): 234-238.

УДК 347.45

DOI: 10.31733/17-03-2023-698-699

Даніела ГОЛУБЄВА

курсант ННІ права та підготовки фахівців
для підрозділів Національної поліції

Науковий керівник:

к.ю.н., доц. **Марина ЮНІНА**

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВОРУ ПРО НАДАННЯ ДЕТЕКТИВНИХ ПОСЛУГ

Міжнародний досвід демократичних країн засвідчує неабияку необхідність створення національної системи, що дозволить функціонувати приватним детективним агентствам. Приватна детективна діяльність в Україні й досі залишається недостатньо врегульованою: в законі немає прямої заборони, але, водночас, немає і законодавчого її регулювання. Актуальним питанням сьогодні є глибоке вивчення і дослідження можливості запровадження інституту приватної детективної діяльності в Україні.

Проблему розроблення правового регулювання приватної детективної діяльності і його здійснення досліджували наступні вчені: І. Б. Гончаренко, Г. І. Козаченко, О. Д. Литвин, А. Й. Француз, В. І. Литвиненко, О. М. Ляшенко, П. А. Попов, М. К. Федорин, С. С. Юрко, В. В. Корольов, Ю. О. Михайлов та інші.

У травні 2012 року було створено «Всеукраїнську асоціацію приватних детективів»,

до складу якої входить майже 50 підприємств, які надають приватні детективні послуги. У своїй діяльності приватні детективи дуже часто посилаються на Закон України «Про інформацію» – з клієнтом укладається договір про надання йому інформаційно-аналітичних послуг, а не детективних [1]. Стаття 1 Закону України «Про приватну детективну (розшукову) діяльність»: Договір про надання приватних детективних (розшукових) послуг – це домовленість, за якою одна сторона (приватний детектив, приватне детективне підприємство (агентство)) зобов'язується здійснити надання приватних детективних (розшукових) послуг другій стороні (клієнту) на умовах і в порядку, що визначені цим Законом та договором, а клієнт зобов'язується оплатити надання послуг та фактичні витрати, необхідні для виконання договору.

За своїм змістом, приватна детективна діяльність наближена до правоохоронної діяльності. В той же час, багатьма дослідниками цього зазначається, що спільного між ними мало. Приватна детективна відрізняється від діяльності правоохоронних органів за наступними ознаками: приватна детективна діяльність здійснюється виключно на договірній основі та розрахована на отримання прибутку; приватна детективна діяльність базується на договірних відносинах, в яких чітко визначені межі та час їхнього виникнення і припинення; особи, які здійснюють приватну детективну діяльність, не мають повноваження посадових осіб правоохоронних органів і в разі порушення своїх обов'язків несуть відповідальність не в такому порядку, як вони; приватна детективна діяльність носить переважно превентивний характер [1].

Сторонами договору виступають клієнт з одного боку та приватний детектив або приватне детективне агентство з іншого. Клієнт – це фізична або юридична особа, орган державної влади, орган місцевого самоврядування, в інтересах яких здійснюється приватна детективна (розшукова) діяльність. Приватний детектив – фізична особа, яка здійснює приватну детективну (розшукову) діяльність на підставах та в порядку, що передбачені Законом [2].

Закон не містить чітких норм стосовно істотних умов договору про надання детективних послуг, а отже даний договір буде вважатися укладеним при досягненні сторонами згоди з тих істотних умов, які визначені загальними нормами чинного наразі законодавства. До таких умов належать: 1) предмет договору; 2) фіксована ціна, яка включає розмір і порядок оплати; 3) строк надання послуг [2].

Зазначений перелік важко назвати істотними умовами договору, адже більшість з них насправді є або реквізитами, або звичайними умовами за своєю суттю. Відсутність у чинному законодавстві переліку істотних умов може викликати серйозні проблеми і тим, вважається чи ні конкретний договір укладеним. Ця проблема постає на підставі, що суб'єктний склад сторін такого договору не стабільний: правовий статус сторін може бути таким, що договір буде вважатись або цивільно-правовим, в інших випадках – господарським, а тому перелік істотних умов для таких категорій договорів, згідно із загальними нормами законодавства є різним, що і створює необхідність конкретизації істотних умов такого договору в спеціальних нормах.

Отже, впровадження в національну правову практику інституту приватного детектива і наступна його регламентація на законодавчому рівні є відповідальним і важливим кроком, який потребує глибокого вивчення та детального дослідження на сучасному етапі свого становлення в Україні.

---

1. Француз А. Й., Галагоза В. О. Перспективи запровадження інституту приватної детективної діяльності в Україні. Правничий вісник Університету «КРОК». 2019. № 35. С. 140-147.

2. Пономарьова Т. С. Договір про надання детективних послуг: проблеми правового регулювання. Вісник пенітенціарної асоціації України. 2017. № 1. С. 106-113.